

Vidám urak gazdag vadászterülete — Budapest!

Írta: Mellerné Miskolczi Eugénia.

Habár megszoktuk az erőszakos emberhalált, habár naponkint ezrével esnek el az ép ifjak, a családapák, mi mégis tudtak szabadulni a szomorú témától. Mi magyarázza, mi mint azelőtt; már csak hallatlan borzalmak tudnak bennünket megindítani. Mégis nagyon felizgatta e héten egy iskolásleány és egy kétdiplomás férfi tragikus vége az embereket; a sajtóban és társas beszélgetésekben napokig nem tudtak szabadulni a szomorú témától. Mi magyarázza, mi igazolja e rendkívüli izgatottságot?

Az, hogy az eset üggyi kezdődött, mint naponként sok száz más eset és az emberek riadva kérdik: »hát ez így is végződhetik?« Mert, hogy a férfi, ha jókedvű, szólít egy szép lányt az utcán, az csak nem olyan sor! Ki veheti rossz néven a férfitől, ha az mulatni vágyik? A férfié tudvalevőleg az egész világ, amely azért van, hogy ő benne magát jói érezze, hogy neki mentői több örömet nyújtson. Fű, fa, növény, állatvilág és — a nő, mind csak azért van. Asztali örömeiket, otthont, ruházatot olyant vesz, amilyenre futja a magáéból, esetleg! a máséból; de a nő, az még annyira sem költséges általánoságban; megszerzéséhez elég egy kis furfang vagy merészség; hisz ez virtusszámba is megy. Miután a férfiak így a maguk kedvére rendezkedtek be az életben, igyekeznek ki-ki lehetőleg sokat, eleget élvezni mindenből; és ha vagyon-talan és korlátot szab egyéb élvezeteinek anyagi helyzete, a nemi életben »kiéli« magát, szabadjára ereszti gerjedelmeit; nem fékezi, nem zabolázza azokat sem idő, sem erkölcs. Az ember szerelmi életében már régesrég letért a természetszabta útról, melynek csak egy célja van., a faj jövője, A férfi szerelmének célja a gyönyör. Csak amikor betelt az örömmel, mikor belefárad a mohó habzsolásba, akkor fordítja megmaradt erőit családalapításra.

A nő szerepe a férfi életében szégyenletes és szánalmas. Nincsen nő egyetlen egy sem, aki na lett volna kitéve az utcán vagy másutt valamilyen férfi támadó kísérletének; de csak kevesen érzik az ilyen próbálkozás megalázó voltát. Azt a nőt, akinek társadalmi és gazdasági helyzetét egy-egy férfi szabja meg, úgy nevelik, hogy saját helyzetéhez képest mentől módosabb és előkelőbb férfit tudjon megkaparintani. Ekképpen bűnhődik a férfi, amiért a szerelmet lealacsonyította és vágyainak megvásárolható kielégülésére törekszik. Sárba tiporták azt a mindennél szebb viszonyt, ami egy emberpár szerelméből, kölcsönös nagyrabecsüléséből, barátságától, gyengédségéből szövődik. A férfi fékevesztett szerelmi tobzódását végeredményben megsínylette a gyermek, a faj, amely folyton hanyatlóban van.

Keressük meg már most a választ az általánosan felvetett kérdésre: »Ki hát a bűnös a Kohn Margit esetében?«

Ilyen magyarázatokat hallottunk:

– A pesti leány kacéran öltözködik és viselkedik!

Igaz. De miért? Mert arra nevelik, mert olyanak akarják. Mert ha nem teszi, akkor gögös, természetellenes, eszeveszett feminista. Nem akar rendeltetése szerint élni. Pedig a nőnek csak egy vágya, élete, világa Jegyén: a férfi, utóbb legjobb esetben a gyermek. Erre, férfifogásra nevelik, szoktatják, öltöztetik, hiúságát mesterségesen szítják, hogy természetesnek lássa, ha merő látásától elbódul a férfi és rabszolgaként szédül elébe. A férfi minden hazudozását, ostoba hízelgését első szóra elhiszi.

Ez túlzás, úgy-e? Hogyne, hiszen, szerencsére, ma már van sok másféle leánytípus.

— Kohn Margit ostoba, ideges volt, nem normális, — mondják mások.

Szegény kis iskolásleány, akit, a P. N. híradása szerint, tanárnője egy elkésése miatt megszidi, hazugnak mond, meghurcol. Nem mer a leckére bemenni, otthon maradni sem lehet; nyomott hangulatban ödöng az utcán. Kész préda. Az anyja szívszorongva várja haza, leszalad elébe a villanyos megállóhoz, mikor késik. Vajjon tudta-e Margit, hogy miért? Megmondták-e neki, hogy minden szép nő üzött vad a zabolátlan, megfőkezetlen, szabadjára eresztett férfigerjedelmek világában? Aligha. Mert ezt nem illik fiatal leánynak megmondani, ettől elvész a lélek annyira féltett himpora. Elvész az idealizmus, amely tudvalevőleg csak akkor ép, ha minden vasait ingmell mögött makulátlan lovagot sejt. Ideges volt, hogy ily »cekélységért« leugrott a negyedik emeletről?

Ismerni kell az iskolásleány erkölcs kódexét. Van olyan fővárosi iskola, amelyik előírja, hogy a növendéknek hat óra után csak idősebb nő kíséretében szabad az utcán járnia, fiatal emberrel, még ha testvére is, nem szabad egyedül mennie, színházba, moziba csak az Iskola engedélyével mehet, stb. — mert van még egy sor ilyen rendszabály, amelyhez nem adták meg alapul a komoly életfelfogást és ezért a növendék mindezt egy aszottszívű igazgató önkényeskedésének érzi. Képzelnék csak el az eképpen megrendszabályozott gyermek lélkének megrendülését, a rettegést, mely elfogja, ha az őrszobában való meghurcoltatás után otthonára, szüleire, az iskolára gondol,

A legbámulatosabb az egész esetben a férfiak szolidaritása, összetartása. Szinte félve, bocsánatkérően, enyhén szidják meg a magáról megfélelkezett, önmagát is elítélő aszfaltbetyárt. Nyilván Jézus tanítása kísért és nem merik felemelni rá az első követ. Pedig ha nemcsak elszörnyűködni akarunk, hanem orvosolni, megelőzni, akkor meg kell értenünk, hogy társadalmunk nemi-, erkölcsi rákfenéje ebben, a férfinek mindent megengedő és még többet megbocsájító közfelfogásban van. Tűrése annak a minden nőt meggyalázó férfi szabadosságnak, mely a prédául esett még ki is szolgáltatja a közmegegyezésnek. Ebben pedig bűnösök vagyunk mindannyian; nők és férfiak egyaránt, és ha ezt a bűnünket jóvá akarjuk tenni, akkor lássunk hozzá legősibbnek elismert foglalkozásunkhoz és neveljünk. Neveljük leányainkat munkára, önállóságra és önérzetre, fiainkat egészséges életmóddal elérhető önmérséklésre és a nő iránt is gyakorlandó emberbecsülésre. Mindenekelőtt azonban vívjuk ki magunknak mindenáron azt a hatalmat, azt a befolyást, amellyel megnyithatjuk a nők előtt a kiképzés és munka minden lehetőségét. Javítsuk meg a női munkabéreket használjuk fel a közpénzeket kulturcélokra és igyekezzünk bejutni mindenhová, ahol nők sorsáról döntenek: a parlamentbe, a közigazgatásba, a bírák, ügyészek és ügyvédek közé és last not least — a rendőri őrszobákba.

A női rendőr, aki belelátott a főváros éjjeli és nappali világába, nem igen fogja elhinni a bajszos, szakállas 20-60 éves ártatlanságnak, hogy az a gonosz himpellér kurta-

ruhás 14-20 éves leány el akarta csábítani. A női rendőr természetes oltalmazója, megértő barátja lehetne az ilyen szegény, meghurcolt, megrettent gyermeknek. Mert hiszen ez az eset nem az első ilyen durva tapintatlansága a rendőrségnek, irtunk már nem egy ily felháborító esetről; a szegény, kirakatot nézegető kis varróleányról, kit egy detektív »előállított:« és akit huszonnégy óráig tartottak fogva a rendőrségen a legrosszabb, legártalmasabb társaságban, míg a rendőrorvos egy számára szörnyűséges vizsgálat után megállapította érintetlenségét; a minisztériumi főtisztviselő színházból hazatérő leányról, kit érte jövő apja, mert véletlen folytán nem találkoztak; éjfél után szabadított ki a rendőrségről. Az utcán üldözője elől a sarki rendőrnél keresett menedéket; ez jónak látta, hogy a férfi rágalmainak hitelt adva, mindkettőjüket bekísérje; ez őrszobából azután a férfit elbocsátották. És jegyezzük meg jól: valameddig a prostitúció reglementiója fennáll, a rendőrségnek ilyen túlkapásai nem szűnhetnek meg.

A férfit elbocsátják, abból a felfogásból indulva ki, hogy a férfi, nem becstelen, ha az erkölcs ellen vét Dr. Ehrlich Jenő is »egészen rendes életű« férfi volt, a lakásán csak egyszer dorbézolt nővel, a szekrényében sem találtak egyéb gyanús dolgot, mint szeszes italokat, kártyát és — egy női inget. Aznap, mikor Kohn Margit öngyilkos lett; tette te második szigorlatát; »mámoros volt az örömtől«, hogy szellemi felsőbbségét így dokumentálhatta. Hogy az első elébe kerülő szemrevaló kisleányt meg akarta rontani, — nagyérdemű közönség — ezt csak nem lehet tőle rossz néven venni!

Habár jóformán valamennyi napilapnak van már rendes nő munkatársa, a »Világot« kivéve, egyik sem volt kíváncsi annak véleményére az esetről. Pedig ez a fontos feladat is reánk, nőkre vár: a közvélemény megnövelése a nemi erkölcs kérdéseiben. Minden komoly nőnek foglalkoznia kell az idevágó irodalommal és minden alkalommal hangosan felemelni szavát, ha nem szívesen hallgatják is.

A napilapokat, különösen mint előfizetőknek, fel kell keresnünk írásbeli tiltakozásunkkal, mikor ilyen pártosan, ilyen szégyenletesen írnak és propagálják a kettős morál pusztító, tisztátalan világnézetét. Az ilyen eset, mint a Kohn Margité, mely élesen világítja meg a türhettelen állapotokat és a közfelfogást, kell, hogy a nők számára alkalom legyen a legerősebb propaganda kifejtésére; hozzuk fel unos-untalan elriasztó példa gyanánt. Így válthatja meg a szegény kis áldozat sok veszélyeztetett leánytársát.